

‘Hoger!’ zei Lotte.

Isabel, Lottes beste vriendin, hield de tak op-nieuw omhoog en balanceerde hem zorgvuldig tussen een struik en de knoestige stronk van een oude boom. Hij hing nu zo hoog als haar hoofd.

‘Dat is te hoog, denk ik’, zei Wolkje, de eenhoorn van Isabel, en keek twijfelend naar de hindernis.

Lotte duwde haar lange blonde haren terug over haar schouders. Haar blauwe ogen straalden toen ze de hals van haar eigen eenhoorn streelde. Haar wangen waren rood van de koude wind en er dwarrelden sneeuwvlokken om haar heen.

‘Het is niet te hoog voor ons, toch Fonkel?’

‘Echt niet. Dat haal ik makkelijk!’ hinnikte Fonkel. De brutaal-ogende eenhoorn met de felrode en gouden tekeningen op haar spierwitte vacht was dol op uitdagingen, net als Lotte. ‘Let op, Wolkje!’

Fonkel galoppeerde enthousiast naar de geïmproviseerde hindernis. Lotte greep de zijdezachte manen van Fonkel wat steviger vast toen ze afzette. Door de koude lucht gingen haar ogen tranen.

Lotte was dol op het gevoel van vliegen, maar al snel kwam ze weer op de grond terecht. Toen Fonkel landde, schoten er oranje vonken van haar hoeven en Lotte rook een vage geur van gebrande suiker.

Isabel stond met verbazing te kijken. ‘Dat was geweldig! Je sprong zo hoog dat ik even dacht dat jullie weg zouden vliegen!’

Lottes hart vulde zich met hoop – de enorme sprong, de vonken en die zoete geur. Zou dat betekenen dat Fonkel op het punt stond haar magische kracht te ontdekken? Elke eenhoorn op Eenhoorneiland werd geboren met een speciale magische kracht – het duurde alleen een poosje voordat die kracht zich openbaarde. Er waren eenhoorns die konden vliegen, andere konden onzichtbaar worden en weer andere konden licht of vuur maken. Lotte kon niet wachten tot Fonkel haar kracht zou ontdekken en ze hoopte heel erg dat haar eenhoorn zou kunnen vliegen.

Lotte was tien jaar en was nog maar net begonnen op de Eenhoorn Academie. Hier had ze haar eigen speciale eenhoorn gekregen net als alle kinderen die op dat moment op de school begonnen waren. Ze zouden worden opgeleid om beschermers te worden van Eenhoorneiland, het prachtige eiland waarop ze woonden.

Lotte wist dat ze aan het eind van het jaar alleen zou kunnen slagen als Fonkel haar magische kracht had ontdekt en zij een band met haar gekregen had. Ze liet haar haren naar voren vallen, zocht naar een roodgouden lok die paste bij de manen van Fonkel. Daaruit zou blijken dat ze een band hadden. Er was echter nog geen gevlamde lok in haar lange blonde haren te bekennen. Teleurgesteld richtte Lotte haar aandacht weer op de sprong.

‘Leg hem nog eens iets hoger!’ riep ze, in de hoop dat de hindernis hoog genoeg zou worden, zodat Fonkel echt zou vliegen.

‘Ga ik zo doen, maar nu is het eerst mijn beurt’, zei Isabel, die nu met Wolkje op de hindernis afreed. Wolkje was een fraaie eenhoorn met lieve, bruine ogen.

‘Ik denk dat die te hoog voor mij is, Isabel’, zei Wolkje angstig.

‘Welnee’, antwoordde Isabel. ‘Fonkel kon er met gemak overheen. We proberen het gewoon!’

‘Wacht even, Isabel’, fluisterde Lotte, die mevrouw Brandnetel, een van de leraressen, in hun richting zag rijden op haar eenhoorn Tijm.

Isabel negeerde haar. ‘Doe niet zo flauw, Wolkje! Kom op, lopen!’

‘Isabel’, zei Lotte nogmaals. ‘Achter je!’ Van alle leerkrachten die hen konden betrappen op springen, was mevrouw Brandnetel wel de ergste. Ze was heel streng en had een opvliegend karakter.

‘Isabel!’ De scherpe stem van mevrouw Brandnetel liet Isabel schrikken. ‘Ik hoop niet dat je van plan was daaroverheen te springen!’ Haar bril-

lenglazen rammelden op haar smalle neus toen mevrouw Brandnetel haar eenhoorn inhield.

‘N... natuurlijk niet, mevrouw Brandnetel’, zei Isabel vlug. ‘We maken alleen maar hindernissen. We springen niet.’

‘Nee, we springen niet’, zei Lotte en schudde haar hoofd.

Mevrouw Brandnetel keek ze wantrouwend aan. ‘Jullie kunnen maar beter eerlijk zijn, meisjes. Jullie kennen de regels: de eerste vijf jaar wordt er niet gesprongen zonder dat er een leraar bij is.’

Tijm, haar eenhoorn, knikte en zijn groen met gele staart ging in hetzelfde tempo heen en weer.

‘Het is voor jullie eigen veiligheid, dus houd je er dan ook aan. Wel, het is bijna etenstijd’, ging mevrouw Brandnetel verder. ‘Rijden jullie mee naar school?’

‘Ja, mevrouw’, zuchtten de meisjes.

Lotte vond het vervelend dat Isabel nu niet had kunnen springen. ‘Sorry’, zei ze geluidloos.

‘Ander keertje’, fluisterde Isabel terug. Achter de rug van hun lerares staken ze hun duim naar elkaar op. Er ging een golf van geluk door Lotte heen. Zij en Isabel waren vanaf dag één vriendinnen geworden. Ze waren allebei dol op snel rijden en hoog springen, hoewel Isabel veel meer gericht

was op winnen dan Lotte. Het maakte Lotte niet uit wie er won als ze maar lol had.

Het februarizonnetje was al bijna bij de horizon toen ze bij de school aankwamen. De winterse stralen verlichtten het prachtige roze gebouw van marmer met de gekleurde ramen en deed het gloeien alsof het in brand stond.

‘Eenhoorn Academie’, verzuchtte Lotte gelukkig. ‘Het is zo mooi, vooral als het sneeuwt.’

Haar blik ging van de indrukwekkende hogetorens naar de prachtige ronding van de koepelvormige daken, vervolgens over het enorme grasveld naar het veelkleurige meer met een hoge fontein in het midden. Het magische water van het Sprankelmeer spoot vanuit de fontein uit het midden van de aarde omhoog waarna het door rivieren over het hele Eenhoorneiland werd verspreid. Elke eenhoorn op het eiland dronk elke dag van dit water om zijn magische krachten te versterken en gezond te blijven.

